

Hồi 21

Sinh tử hôn nhân Xuân Thu bút

Qua khỏi Hào sơn thì đến Hùng Nhĩ sơn, tối hôm sau ba người đã có mặt tại khu vực núi Hùng Nhĩ. Họ lại phát hiện thêm bảy tám cái thi thể nữa, ngoại trừ não tủy bị hút cạn, hai mắt cũng bị móc mất.

Nhạc Quần trong lòng hết sức mâu thuẫn, chàng trầm nghĩ:

- Nếu quái vật nọ quả đúng là linh hồn phò thể của mẫu thân Linh Phụng thì hạ thủ trừ đi là nên chăng?

Thủy Linh Phụng dĩ nhiên là hiểu rõ tâm trạng của chàng, nghiêm nghị nói:

- Quần đệ, nếu không có biện pháp ngăn trở sự tàn sát của mẫu hậu, đứng trên lập trường hiệp nghĩa, Quần đệ phải hành động theo ý định của mình, tử tử không bao giờ trách cứ đâu.

Nhạc Quần nhìn nàng sâu lắng:

- Phụng tỷ, tiểu đệ không thể nào bày tỏ được lòng kính yêu của mình đối với Phụng tỷ. Những mong tiểu đệ có thể luôn chu đáo và thận trọng, đừng bao giờ gây ra những điều lầm lỗi với Phụng tỷ.

Thủy Linh Phụng cười quyến rũ:

- Quần đệ, rất tiếc trước kia tử tử chỉ xem qua loa quyển quái thư của phụ vương, không nghiên cứu kỹ Di hồn thuật. Giá tử tử mà thành thạo về thuật này, ắt sẽ gửi gắm linh hồn vào thể xác của Quần đệ, hai người hòa nhập vào nhau, tất cả mọi thứ đều là của chung nhau thì hay biết mấy!

Nhạc Quần siết chặt lấy nàng, âu yếm hôn lên cổ nàng. Thủy Linh Phụng nhột nhạt bật cười khúc khích, ngã vào lòng Nhạc Quần nũng nịu:

- Quần đệ, coi chừng Vô Tâm trông thấy kia!

Vô Tâm lầm lũi đi ở phía trước, gần đây y đã khá hiểu chuyện và diềm đạm hơn nhiều, kỳ thực y đã sớm nghe thấy hết rồi.

Theo trí nhớ của Nhạc Quần, Thủy Linh Phụng dường như đã biến đổi thành một người khác, trước kia nàng đâu có hay vui cười, lúc nào cũng nghiêm trang và lời lẽ sắc bén, giờ đây lại trở nên ngoan ngoãn hiền lành như thể cừu non.

Nhạc Quần đưa tay chỉ về phía ngọn núi xa xa, nói:

- Tỷ tỷ xem kia! Có lẽ đó là cao thủ của Đại Dao đội, chừng độ hơn trăm tên.

Thủy Linh Phụng đưa mắt nhìn theo hướng tay Nhạc Quần, thấy bóng người lố nhố, trên lưng người nào cũng có giắt một ngọn đại đao sáng lấp lánh, lát sau đều ẩn nấp hết cả.

Thủy Linh Phụng bỗng đưa tay:

- Hãy xem phía kia nữa kia!

Nhạc Quần nhìn sang một ngọn núi khác, đó là cao thủ của Đoàn Thương hội, số lượng cũng có hơn trăm. Kế đó lại phát hiện thêm hai nhóm người nữa, có lẽ là người của Song Phi trang và Hoan Hỉ bang.

Nhạc Quần nhướng mày nói:

- Chẳng lẽ sự có mặt của bọn chúng là nhắm vào chúng ta ư?

Thủy Linh Phụng lắc đầu:

- Chắc không phải đâu! Giờ thì chúng ta đã biết các bang phái này đều chịu sự chỉ huy của Hoạt Chung Húc, mà Hoạt Chung Húc thì là tay sai của Đông Hải Ma Ngự. Nếu muốn đối phó với chúng ta, chỉ cần Thạch Lỗi xuất lĩnh Hoạt Chung Húc cùng với thủ lĩnh của các bang phái ấy là đủ, hà tất lao sư động chúng như vậy... Theo sự suy đoán của tỷ tỷ, có lẽ bọn họ đang định giăng bẫy bắt quái nhân nọ đấy!

Nhạc Quần gật gù:

- Không sai! Điều Khách cốc có lẽ nằm ngay giữa bốn ngọn núi kia, họ đã hình thành thế bao vây.

- Hiện thời chưa thể khẳng định là bọn họ muốn đối phó với ai. Tốt hơn hết, chúng ta hãy ẩn nấp kín đáo. Nếu quả đúng là đối phó với quái nhân, vạn nhất quái nhân lọt lưới thì chúng ta cũng dễ bề ngấm ngầm theo dõi.

Lát sau, ba người đã lên trên một tuyết nhai hiểm trở. Tuyết nhai ấy chính là thông lộ giữa hai ngọn núi, rộng chừng hai mươi trượng, thông thẳng đến đáy cốc.

Đoạn liệt đạo này hết sức hiểm hóc, quả là một người chống giữ, vạn binh khó xâm. Trên núi bốn mặt xung quanh có hàng mấy trăm người trấn giữ, chỉ có mỗi con đường này là thông qua được thôi.

Nhưng thật bất ngờ, ngay giữa liệt đạo lại có một tảng đá to nặng hàng ngàn cân, bằng phẳng hết như chiếc bàn, tiểu lão đầu đang ngồi ở phía sau, mặt quay ra ngoài. Hiển nhiên tảng đá này mới vừa được mang đến.

Độc Nhân Ngư Đào Tiểu Hồng đứng bên cạnh, vẫn trong bộ khinh trang màu lục. Sau lưng Đào Tiểu Hồng là ba anh em họ Giả trong Tương Dương Tam Tuyệt.

Nhóm ba người của Nhạc Quần ẩn nấp ngay vách núi phía trên, từ đó nhìn xuống thấy rõ hết cảnh vật.

Chỉ thấy trên mặt tảng đá có mấy chữ to viết bằng chỉ lực: Xuân Thu Bút, Tướng thiên hạ sĩ!

Cạnh đó lại viết: Yêu vật xuất hiện, người người lâm nguy, muốn biết phúc họa hung kiết, Xuân Thu Bút có thể chỉ rõ một con đường sáng. Trắc tự thù lao là bạc nén mười lạng, hỏi quẻ hai mươi lạng, bói toán năm mươi lạng.

Nhạc Quần quay sang Thủy Linh Phụng thấp giọng:

- Lão già này rất có lai lịch, án ngữ ngay giữa liệt đạo, chả lẽ định một mình bắt giữ quái nhân ư?

Thủy Linh Phụng nghiêm nghị:

- Sự tiến bộ về võ công của Đào Tiểu Hồng chứng tỏ lão nhân này hẳn có kỳ học tuyệt thế, ít ra quái nhân cũng chẳng làm gì được lão ta, không thì lão ta đâu dám ngông cuồng như vậy!

Vô Tâm bồng nói:

- Đã có khả năng bắt yêu khử tà, chứng tỏ là lão ta có bản lĩnh, hà tất phải giở trò bói toán kia chứ?

Thủy Linh Phụng nghiêm giọng:

- Thế ngoại kỳ nhân có hành động không phải như người thường, hẳn nhiên là có thâm ý chi đó, tốt hơn chúng ta hãy gắng chờ xem!

Vùng thung lũng nằm giữa bốn ngọn núi hết sức kỳ quái đặc biệt, hệt như một cái giếng khổng lồ, cây cỏ đều mọc ngang ra theo triền cốc nên không trông thấy được cảnh vật dưới đáy cốc.

Vàng trắng lơ lửng treo trên bầu trời như một gương mặt nhợt nhạt, chờ đợi một con đông tố sắp ập tới.

Ngoài xa xuất hiện hai bóng người, nhanh nhẹn tiến về phía hạp cốc. Nhạc Quân nhún vai nói:

- Vô Tâm, chủ nhân cũ của ngươi đến rồi kìa!

Hai người ấy chính là mẹ con Triều Thiên Tiềm. Mẹ già này hôm nay dường như đã đặc biệt điểm trang, với váy hồng viền xanh, hài thêu hoa tím, lưng treo một chiếc khăn đỏ tươi, mặt dôi phấn dày cộm, trên tóc cài một đóa hoa sơn trà.

Triều Thiên Tiềm ồng ẹo nói:

- Đào cô nương ở đây với lão già này làm gì vậy?

Tiểu Thúy khẽ giật tay áo mẹ ta, thấp giọng:

- Mẹ, lão già này là thầy bói đấy!

Triều Thiên Tiềm chữ nghĩa chẳng biết được hơn mười, tất nhiên đâu hiểu được những chữ trên bàn đá, nheo mắt làm duyên và nói:

- Thầy bói ư? Ta chẳng tin đâu?

Tiểu lão đầu khẽ nhướn mày, lắc lư đầu ngắm nhìn Triều Thiên Tiềm, một hồi mới nói:

- Lão phu Xuân Thu Bút cả đời đã bói toán cho biết bao người, chưa khi nào sai trật, nếu có điểm nào không đúng, có thể đập đổ bàn bói của lão phu.

Triều Thiên Tiềm trời sinh tướng khắc phu, mẹ cũng tự hiểu rõ điều ấy, cả đời rất sợ xem tướng, bèn cười khẩy nói:

- Đêm nay lão thân được mời đến đây bắt yêu quái, ai mà có thì giờ mà lo chuyện tầm phào chứ?

Tiểu lão đầu cười hăng hắc:

- Gò má cao khắc phu, trán dô hiếp chồng, nữ có giọng đàn ông, phải đến ba đời chồng!

Triều Thiên Tiềm bĩ môi:

- Toàn lời viễn vông, lão thân dứt khoát không tin!

Tiểu lão đầu lắc lư đầu nói tiếp:

- Mặt vuông, tiếng chát, khuê phòng gỏi chiếc, tai ngược trán nhọn, ba đời chồng cũng chưa dứt, gò má cao tiếng rồn rảng, dẫu bảy đời chồng cũng chưa đủ!

Triều Thiên Tiềm buông tiếng cười gằn, quay sang Tiểu Thúy nói:

- Thúy nhi, đi vào cốc thôi!

Tiểu lão đầu bồng nhả nha buông lửng:

- Hãy khoan, mặc dù có những khuyết điểm trên, song cũng có được chút ưu điểm, theo lão phu suy đoán, chẳng bao lâu nữa sao Hồng Loan của đại nương sẽ động.

Triều Thiên Tiềm liền động tính tò mò, chững bước nói:

- Lão thử nói nghe xem!

Tiểu lão đầu quay sang thăm thì với Đào Tiểu Hồng, Đào Tiểu Hồng liền đỏ búng mặt nói:

- Lão nhân gia đâu thể hỏi những điều ấy chứ?

Tiểu lão đầu nghiêm mặt:

- Sai rồi! Bất cứ những gì ở trên cơ thể con người thấy đều nằm trong tướng pháp, mà vật này lại là quan trọng nhất đối với phụ nữ, một con người ngoài gương mặt và tướng mạo, còn có thập thanh và thập mỹ, nếu tướng diện không tốt mà có được một hai thập thanh hoặc thập mỹ thì vẫn có thể sống yên vui trọn đời, lẽ nào lại không xem chứ?

Đào Tiểu Hồng thẹn thùng ấp úng:

- Xin hỏi nhũ phong của đại nương hình dạng ra sao?

Tương Dương Tam Tuyết cùng ngẩn người không nên được bật cười thành tiếng. Triều Thiên Tiềm sầm mặt quát:

- Lão giáp trùng dám trêu cợt lão nương ư?

Tiểu lão đầu nghiêm túc:

- Lão phu hoàn toàn là với tấm lòng thành, đại nương đã vượt qua biết bao hung hiểm trong chốn võ lâm, hẳn phải có chỗ chủ quý, nên chẳng thể không hỏi!

Triều Thiên Tiềm nghe nói có chỗ chủ quý, không khỏi động tâm, ẻo lả một hồi mới lạnh lùng nói:

- Hình ngọn núi!

Tiểu lão đầu gật gù:

- Vậy là đúng rồi! Vật này đại khái có thể chia làm năm loại hình, hình đĩa, hình chén, hình cầu, hình núi nhọn và hình quả mướp. Người có hình núi nhọn dồi dào tình cảm, nghị lực rất mạnh, tính nết tựa như đàn ông, hữu thù tất báo! Đó là một trong thập thanh của tướng pháp phụ nữ!

Triều Thiên Tiềm đặc ý:

- Lão tiền bối vừa rồi đã bảo...

Mụ ta bỗng đổi cách xưng hô, đủ thấy trong lòng hết sức thán phục. Tiểu lão đầu gật gù:

- Không sai! Sao Hồng Loan của đại nương đã động, trong vòng một tháng ắt có hỷ sự và kể từ đó đến mãn đời, cộng thêm lần này tất cả là mười tám đời chồng.

- Ha ha...

Tương Dương Tam Tuyết cười phá lên, Đào Tiểu Hồng liền trừng mắt, ba người lập tức nín lặng.

Triều Thiên Tiềm mặt mày rạng rỡ, đồng thời cũng hết sức bội phục, bởi tiểu lão đầu đã nói đúng hoàn toàn, bèn chấp tay xá dài và nói:

- Xin đa tạ lão tiền bối!

Đoạn dợm bỏ đi vào sơn cốc. Tiểu lão đầu trầm giọng:

- Xem vận mệnh thù lao năm mươi lượng bạc, thấy đại nương là người góa bụa, giảm nửa giá, xin trả cho hai mươi lăm lượng!

Triều Thiên Tiềm nhăn mặt, vừa định quyết thì Tiểu Thúy vội thấp giọng nói:

- Mẹ! Về thù lao người ta đã ghi rõ trên bàn, mau trả đi thôi!

Triều Thiên Tiềm mím môi, mặt xanh mét, móc ra hai mươi lăm lượng bạc ném lên bàn đá, đoạn hậm hực bỏ vào trong cốc.

Vô Tâm giọng bất mãn nói:

- Tổ mẹ nó! Thì ra lão già này đến đây thừa cơ hội để kiếm chác!

Nhạc Quân cau mặt:

- E không đơn giản như vậy đâu!

Bỗng ngoài xa lại xuất hiện năm bóng người, là Thiết Biển Bức Vương Cửu, Thiểm Điện Thập Bát Mặc Tư Không Bảo, Ngô Đại Thiệt Đầu Ngô Lương, Huyết Thủ Thành Hoàng Công Tôn Ngọc và Toàn Phong Phái Tử.

- Đào cô nương, Đào cô nương!

Toàn Phong Phái Tử và Huyết Thủ Thành Hoàng trước kia ở Tương Dương đã từng đắm say nhan sắc của Đào Tiểu Hồng, có điều hoa hồng nhiều gai nên không dám bộc lộ trắng trợn, giờ gặp lại nhau không che giấu được nỗi vui mừng.

Đào Tiểu Hồng đứng dung chẳng thềm ngó ngang đến họ, khiến hai người hết sức ngỡ ngàng, đành quay sang chào hỏi Tương Dương Tam Tuyệt.

Tiểu lão đầu quét mắt nhìn năm người lắc đầu quầy quậy:

- Trong số năm người có ba vị bị sát tinh chiếu mạng, ấn đường u ám, e rằng...

Ngô Lương vốn rất tin vào tướng số, nghe vậy bộ mặt phi-nộn liền co giật và nói:

- Lão quỷ nói người nào vậy hả?

Đào Tiểu Hồng tức giận:

- Ngô Lương, ngươi hãy thận trọng lời nói, nếu còn xung hô như vậy nữa thì đừng trách bốn cô nương tàn ác.

Ngô Lương lim dim mắt với giọng nham nhở:

- Đào cô nương, kể từ hôm trước bị cô nương khước từ, Ngô mỗ đã không còn si tâm vọng tưởng nữa, mặc dù cô nương đáng kể được là một mỹ nhân, nhưng Ngô mỗ đâu có muốn. Chả lẽ Ngô mỗ lại phải chịu sự quản thúc của cô nương hay sao?

Đào Tiểu Hồng sầm mặt, vừa định ra tay trừng trị, chỉ thấy tiểu lão đầu phát tay áo nói:

- Thôi bỏ đi! Hà tất chấp nhất một kẻ sắp chết làm gì?

Ngô Lương tái mặt, con người hễ càng có lòng dạ bất chính thì càng sợ chết, trầm giọng nói:

- Lão bảo Ngô mỗ bị sát tinh chiếu mạng ư?

Tiểu lão đầu hất hàm:

- Thù lao của lão phu đã được viết trên bàn, muốn hỏi hung kiết thì xin hãy trả tiền trước!

Huyết Thủ Thành Hoàng lớn tiếng:

- Khoan đã, tôn giá vừa rồi đã bảo trong số năm người bọn này có ba người bị sát tinh chiếu mạng, không còn sống được bao lâu nữa, nếu không đúng thì tôn giá hãy liệu hồn!

Tiểu lão đầu cười khẩy:

- Lão phu đã từng xem bói cho hàng ngàn vạn người, chưa khi nào không linh nghiệm, chẳng hạn như Triều Thiên Tiềm vừa rồi, nếu năm vị tiếc của không xem thì thôi.

Năm người cùng đưa mắt nhìn nhau, thấy đều muốn biết số sát tinh chiếu mạng thuộc về ba người nào nên ai nấy đều thấp thỏm móc ra năm mươi lạng bạc ném lên bàn, đồng thanh nói:

- Nếu không đúng thì sẽ lấy cái mạng già của lão!

Tiểu lão đầu ngẩng lên quét mắt nhìn:

- Toàn Phong Phái Tử, Tư Không Bảo và Ngô Lương, ba người đại hạn đã đến, khó qua khỏi canh ba đêm nay!

Đoạn gom lấy hết số bạc trên bàn, quay sang Đào Tiểu Hồng nói:

- Hồng nhi, hãy cất lấy số bạc này, không chừng chúng ta còn phải tốn kém mua giấy tiền đốt cho họ nữa đấy!

Ba người mặt mày xám ngắt, không ngờ tốn mất năm mươi lạng bạc lại đi mua lấy điều chẳng lành. Thiết Biển Bức cười khẩy:

- Ba vị đừng tin lão ta, đêm nay số người tham gia bắt yêu hàng mấy trăm, tiểu đệ quyết không tin lại đến lượt ba vị.

Ba người nghe vậy cũng thấy yên dạ phần nào, bèn buông tiếng cười gằn rồi tiến vào trong sơn cốc.

"Vút, vút", hai bóng người từ vách núi đối diện với nhóm Nhạc Quần phi thân xuống, một người thân pháp nhanh như quỷ mị, chỉ thấy một vệt trắng vạch ngang không trung bay xuống.

Hai người đứng trước bàn đá cất tiếng cười lạnh lùng và Thủy Linh Phụng cũng giật mình. Người xuống trước là một thiếu nữ trẻ, chính là Hồ Tiểu Điệp, còn người kia là một phụ nữ trung niên tóc bạc phủ vai, không cần hỏi cũng biết chính là Bạch Phát Hằng Nga Hồ Điệp!

Tiểu lão đầu ngẩng lên thản nhiên hỏi:

- Nhị vị xem tướng phải không?

Bạch Phát Hằng Nga cười nhạt:

- Lão quý, lão thân tuy không biết lão là ai, nhưng tin chắc lão ắt có chút tiếng tăm. Không sai, lão thân xem vận mệnh, tiểu nữ muốn trắc tự. Nếu không chuẩn xác, kẻ bị sát tinh chiếu mạng đêm nay e rằng chính là bản thân lão đấy!

- Được thôi! Được thôi!

Tiểu lão đầu quay lại Đào Tiểu Hồng nói tiếp:

- Hồng nhi! Thật không ngờ tối nay quá là đắt khách, phen này thì chúng ta giàu to rồi!

Bạch Phát Hằng Nga ném bạc lên bàn. Bỗng kỳ sự xuất hiện, trên bàn vang lên tiếng "chít chít", hai túi vải dày đựng bạc thốt nhiên bốc khói, biến thành tro bụi. Tiếp đến, bạc bị tan chảy ra tứ phía.

- Ô...

Tương Dương Tam Tuyệt sững sốt kêu lên, Đào Tiểu Hồng liền lù mắt, chỉ nghe tiểu lão đầu ré lên:

- Nguy rồi, yêu quái xuất hiện! Bạc nén sao bỗng dung lại tan chảy thế này?

Đoạn vung hai cánh tay áo phất nhẹ trên bàn, bạc lỏng liền vọt lên thành một ngọn trụ thẳng đứng trên bàn, và đã cô đặc rắn chắc, đồng thời ra chiều sợ hãi nói:

- Nguy to rồi, quả đúng là có yêu quái xuất hiện!

Bạch Phát Hằng Nga cười khẩy:

- Lão quý, lão thật ra là ai?

Tiểu lão đầu trở vào bàn đá:

- Lão đầu là Xuân Thu Bút, suốt cả đời đã dùng cái tên này đi khắp đại giang nam bắc, chưa bao giờ thay tên đổi họ, phu nhân sao lại hỏi vậy?

Bạch Phát Hằng Nga nhếch môi cười khinh miệt:

- Hưng kiệt trong tương lai của lão thân thế nào, hãy nói trước nghe xem!

Tiểu lão đầu lắc lư đầu ngắm nhìn Bạch Phát Hằng Nga, chớp mắt liền hồi, đoạn buông tiếng thở dài rồi nói:

- Tự cố hồng nhan đa bạc mệnh, điều đó đã là định luật! Phu nhân diễm tuyệt thiên hạ, vốn si tình nhưng lại cao ngạo, để cuộc tình duyên tốt đẹp bỗng trở thành ảo ảnh, đó chẳng qua cũng là số mệnh!

Bạch Phát Hằng Nga mắt chột tối sầm, trầm giọng:

- Lão quý, lão thân hỏi về vận mệnh tương lai, chứ đâu có bảo nói chuyện quá khứ!

Tiểu lão đầu lắc đầu nghiêm túc:

- Lão phu nhận thù lao là phải làm cho thân chủ tâm phục khẩu phục, giờ đến lượt vận mệnh tương lai của phu nhân đây.

Đoạn ngấm nhìn một hồi rồi lắc đầu nói:

- Cuộc đời phu nhân ắt sẽ kết thúc trong vài ba năm!

Hồ Tiểu Điệp tức giận:

- Láo! Lão quý nói bừa bãi gì vậy hả?

Bạch Phát Hằng Nga nghiêm nghị:

- Điệp nhi, khoan vội trách lão ta, có lẽ lão ta nói đúng, mẹ cũng đã có dự tính như vậy từ lâu rồi...

Đoạn quay sang Tiểu lão đầu nói tiếp:

- Thôi được, kể như lão đã nói đúng, giờ đến lượt tiểu nữ muốn trác tự!

Hồ Tiểu Điệp bước đến trước bàn, đưa ngón trỏ viết lên trên bàn một chữ "Tử", bụi đá tung bay, sâu xuống nửa tấc, đoạn cười khẩy nói:

- Bốn cô nương hỏi về hôn nhân đại sự.

Hồ Tiểu Điệp nói một cách bình thản, chớ hề đỏ mặt. Tiểu lão đầu bỗng vỗ tay lớn tiếng nói:

- Đại kiếp, đại kiếp! Trên đầu chữ tử là chữ nhất, dưới là chữ uyên, có nghĩa là một tấm chăn bông phủ uyên ương! Lệnh ái nữ trong một năm ắt sẽ có giai tể!

Mọi người nghe nói đều rất lấy làm bội phục, bất kể có linh nghiệm hay không, nhưng lối chiết tự thì hết sức chính xác.

Bạch Phát Hằng Nga trầm giọng:

- Lão quý! Tiền bạc tạm gởi nơi lão, nếu sau này không linh nghiệm, hắc hắc...

Hai mẹ con lần lượt phi thân vào trong sơn cốc.

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>